

RWANDA

25 december 2015 – 17 januari 2016

*Dan zullen zij weten, dat U – Uw Naam is HEERE!
U alleen de Allerhoogste bent over de hele aarde.*

(Psalm 83:18)

KIGALI

MEISJESKAMP

Gedurende drie dagen kwamen dertig tot veertig meisjes uit de regio samen rond Gods Woord. De Heer heeft deze momenten zeer gezegend. Ik kwam op de eerste avond van het kamp aan in Rwanda. Samen met zusters Godelive en Winifred brachten we – geleid door de Heer – het onderwerp ‘behoudenis’ ter sprake. Dit bracht het belangrijke punt naar voren dat in Rwanda de meeste denominaties leren dat behoudenis tot stand komt door geloof en werken. Daarna spraken we over de ‘geestelijke verlamming’ die we aan de dag

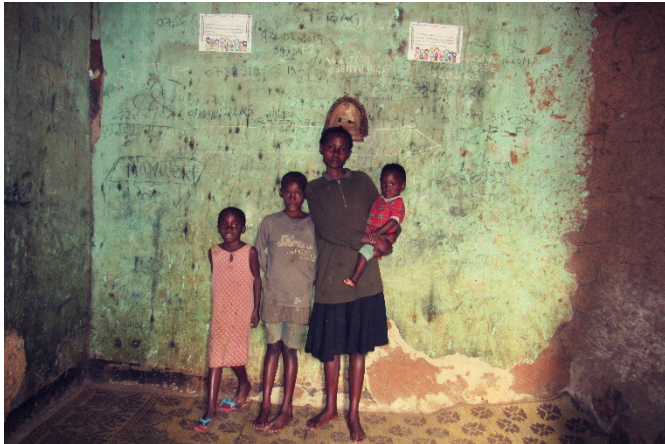
kunnen leggen, nadat we gered zijn, en de bronnen die God geeft voor een nauwe gemeenschap met Hem. We hebben er speciaal op gewezen wat het gebed en het lezen van de Bijbel betekenen voor de gelovige. Op de laatste dag hebben we gesproken over het Christelijk leven in het algemeen. De vragen van meisjes leidden ons ertoe te spreken over de doop, reinheid, hoe een Christelijke vrouw zou moeten leven en andere praktische onderwerpen.

Gedurende dit kamp leerden ze twee liederen die door broeder Gérard Kamembe vertaald waren uit het Frans naar het Kinyarwanda. Later vertelden ze mij, dat ze heel blij waren, deze liederen te kunnen leren, omdat de teksten hen bemoedigen in hun dagelijks leven. Hun interesse in alle onderwerpen en hun vragen hebben me verrast en bemoedigd. Met sommige meisjes hebben we persoonlijke gesprekken gehad. Dit liet me opnieuw zien hoe groot de noden/behoefte zijn en in het bijzonder hoe moeilijk het is om standvastig te blijven tegenover de verleidingen die hen te wachten staan op de kostschool. Ze vroegen ons te bidden tot Hem die in staat is hen in alles te bewaren. In alle dingen, en voor deze momenten in het bijzonder, kunnen we onze Heer alleen maar danken, dat Hij ons met goede dingen overlaadt (zie Psalm 68:20).

BEZOEKEN EN SAMENKOMST MET SPONSORKINDEREN

De laatste tien dagen in Rwanda waren gewijd aan kinderen die, via St. Aan alle Volken, door Christelijke gezinnen in Europa en elders gesponsord worden. Tweehonderd kinderen uit kansarme gezinnen profiteren van deze financiële hulp voor hun schoolkosten. In Rwanda moeten de mensen betalen om naar school te kunnen gaan en veel kinderen kunnen niet gaan door gebrek aan middelen. Een groot aantal kinderen dat door de broeders en zusters gesponsord wordt, gaat

naar de Muhima Kigali School, een school met ongeveer drieduizend studenten.

We zijn begonnen door deze sponsorkinderen thuis te bezoeken. Ze leven in extreem arme omstandigheden en het was moeilijk voor mij om hun situatie echt te begrijpen. Gebrek aan hygiëne, kleine, donkere huizen, ziekte (malaria, aids), alcoholproblemen, drugs en prostitutie, verschrikkelijke familieomstandigheden, het trauma van de genocide... en dat zijn slechts een paar voorbeelden.

In veel gevallen heeft de vader het gezin verlaten. De moeder probeert geld te verdienen door het verkopen van fruit, vis of tweedehands kleding, hetgeen verboden is in Rwanda. Daardoor gebeurt het vaak dat ze voor enkele dagen, of zelfs weken, naar de gevangenis moeten, waardoor de kinderen aan hun lot worden overgelaten. Gedurende onze bezoeken vertelden de moeders van hun noden en heb ik ook met de kinderen gesproken.

De sponsorkinderen werden uitgenodigd om voor twee dagen naar het vergaderlokaal in Kigali te komen, om te luisteren naar een verhaal, een kinderlied te leren en een kleurplaat met een Bijbelvers te kleuren. Ze vonden het verhaal van Zacheüs, die in een boom moest klimmen om de Heer Jezus te zien, erg grappig. Het was ook prachtig om hen uit volle borst (en uit het hart) te zien zingen. Ze kregen een maaltijd voor vertrek.

Het gebouw waarin het Bijbelcentrum is gevestigd wordt later dit jaar gesloopt. Het is moeilijk andere activiteiten te organiseren voor de kinderen, maar de Heer heeft voorzien in een grondstuk in het centrum van de stad, waar de bouwwerkzaamheden binnenkort zullen beginnen. Daar zal het dan mogelijk zijn meer activiteiten te organiseren.

KAMEMBE

MEISJESKAMP

Nadat we samen met broeder Jacques en zuster Godelive naar Kamembe (in het zuidwesten van het land) gereisd waren, hielden we daar een driedaags kamp voor de meisjes. De onderwerpen waren vergelijkbaar met het Kigali kamp, maar de vragen en de gesprekken waren heel anders. Veel meisjes kwamen van verschillende denominaties, hetgeen ons ertoe leidde te spreken over behoudenis door geloof en hen de waarheid voor te stellen zoals we die vinden in de Bijbel, in het bijzonder in verbinding met de valse leringen, die hen bij waren gebracht. De laatste dag spraken we over geloof (vertrouwen op God). Net als in Kigali leerden ze twee Christelijke liederen. De samenkomsten werden gehouden boven het nieuwe vergaderlokaal in Kamembe. Daar is een speciale ruimte voor de kinderen om meer activiteiten te organiseren.

EVANGELISATIE

Gedurende ons verblijf in Kamembe gaf de Heer de mogelijkheid om in twee dorpen te evangeliseren onder kinderen. In het eerste dorp, Shangi, waren de kinderen samengekomen in het huis van een weduwe van de vergadering. Ongeveer dertig kinderen luisterden naar het verhaal van de Goede Herder. Deze kinderen zorgen vaak thuis voor de geiten. Daarna leerden ze een kinderliedje en kregen ze een paar koekjes. In het tweede dorp, Shagasha, waren de

kinderen verzameld voor het huis van broeder Peter. We vertelden hen eerst het verhaal van de blinde man in Lukas 18 en toen er meer en meer kinderen kwamen, zijn we doorgegaan met het verhaal van de Goede Herder. Er zaten drieënnegentig kinderen op banken en matten en burens en voorbijgangers stopten om naar het verhaal te luisteren. Ze leerden een lied en kregen daarna een maaltijd die bereid was door de familie. De Heer gaf ook andere mogelijkheden om het evangelie te brengen, vooral in de buurt van het huis van broeder Gérard, waar ik verbleef. Elke morgen kwamen er kinderen, die luisterden naar een Bijbelverhaal en kinderliedjes leerden.

BEZOEKEN BIJ DE BROEDERS EN ZUSTERS

Tijdens mijn verblijf bezochten we acht families van de vergadering en bemoedigden we elkaar in de Heer. We bezochten twee weduwen die hun echtgenoten hadden verloren in de genocide. Daarna ontmoetten we Boniface, die sinds zijn tweeëntwintigste stom en eenzijdig verlamd is. Zijn familie is een waar getuigenis in het dorp. Daarna bezochten we zuster Dorothy, de oudste persoon in de vergaderingen in Rwanda. Ze is meer dan negentig jaar oud. In Rusizi zagen we Jean-Claude en zijn familie. Deze broeder heeft een bijzondere muzikale gave en leert anderen de melodieën van de liederen. Daarna bezochten we zuster Vumilia Anastasia, die door de broeders en zusters 'moeder' genoemd wordt. Daar was een samenkomst over de verantwoordelijkheden in het gezin. Deze samenkomst zou alleen 's morgens plaatsvinden, maar vanwege de vele vragen duurde het tot 15.30 uur, met een korte lunchpauze. In Shagasha bezochten we broeders Pierre, Evariste en Xavier en hun gezinnen. Een uitspraak van één van de broeders heeft me bijzonder geraakt. Toen hij mij zijn huis liet zien, zei hij: *'Wel, hier wachten we op de Heer'*. Toen zongen de broeders en zusters een lied in Kinyarwanda met de woorden van Openbaring 1: *'Hem die ons liefheeft en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed en ons gemaakt heeft tot koningen en priesters voor Zijn God en Vader. Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid. Amen'* (Openbaring 1:5-6). Als we terugkijken, is het alleen maar om Gods zegeningen te tellen. Onze harten wachten op de dag waarop we de Heer Jezus van aangezicht tot aangezicht zullen zien. Moge de Heer Zijn werk in dit land zegenen, zodat alle heerlijkheid Hem toekomt en moge Hij Zijn kinderen zowel individueel als gemeenschappelijk verder zegenen in de weg die naar Hem leidt.